

Arrest

nr. 210 798 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2018 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2017 dient de verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgisch consulaat te Abuja (Nigeria) een aanvraag in voor een visum met het oog op gezinshereniging met haar Belgische vader en stiefmoeder.

Op 20 april 2018 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de afgifte van een visum met het oog op gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40 bis/ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011; hij/zij legt geen bewijs voor waaruit blijkt dat hij/zij ten laste is van zijn/haar vader/moeder en stiefvader/stiefmoeder in België.

Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.*
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.*
- De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij betoogt:

“De bestreden beslissing

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)”

De visumaanvraag van verzoeker wordt dus geweigerd omdat de referentiepersoon niet heeft aangetoond over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, omdat geen bewijs werd voorgelegd dat verzoeker ten laste is van zijn vader en stiefmoeder en omdat geen bewijs van behoorlijke huisvesting werd voorgelegd.

De relevante wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur

Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziet:

“§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet voorziet:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

De materiële motiveringsplicht schrijft voor “dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn." (J. DE STAERCKE, *Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst*, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, Brussel, 1994, p. 55)

Bespreking

Ten eerste schendt de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht. De feitelijke en juridische overwegingen die tot de beslissing hebben geleid, zijn immers niet opgenomen. Verwerende partij heeft niet uitgelegd waarom verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, ten laste zijn en voldoende huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker niet begrijpen waarom zijn visumaanvraag wordt geweigerd.

Doorheen haar rechtspraak heeft Uw Raad toegelicht welke verplichting precies voortvloeit uit artikel 62 Vw. en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. In het arrest nr. 153.647 van 30 september 2015 stelt Uw Raad:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijken dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard. "

In het arrest nr. 156 153 van 5 november 2015 oordeelt Uw Raad:

"De belangrijkste bestaansredenen van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De mededeling van de motieven via de neerlegging van het administratief dossier nadat het beroep reeds werd ingediend, kan de miskenning van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865, DURIEUX) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht terzake naar behoren uit te oefenen (cfr. HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). "

In het arrest 93 745 van 17 december 2012 oordeelt Uw Raad:

"Artikel 62 van de vreemdelingenwet verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht dient te worden uitgegaan van de gegevens waarvan het bestuur kennis had of diende te hebben op het ogenblik dat de kwestieuze beslissing wordt genomen. Het is immers eigen aan de annulatiebevoegdheid van de Raad dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordeeld moet worden in functie van de gegevens waarover het bestuur beschikt of kon beschikken ten tijde van het nemen van de beslissing. "

In casu ontbreken de nodige uitdrukkelijke motieven in de bestreden beslissing. Immers, de motivering stelt verzoeker niet in staat te begrijpen welke elementen in de besluitvorming werden betrokken en kan verzoeker niet met kennis van zake oordelen of beroep kan worden ingesteld. Verzoeker kan niet begrijpen waarom de voorgelegde documenten (zie o.a. stuk 3-6) niet worden aanvaard.

Dat verwerende partij kennis had van de voorgelegde elementen op het moment van de bestreden beslissing kan niet worden betwist. Er is geen enkele reden waarom verwerende partij de documenten die voorgelegd werden bij de visumaanvraag en per diplomatieke tas werden overgemaakt op 15 december 2017 (stuk 6) niet zou hebben gekregen. Evenmin blijkt dat verwerende partij de e-mails van verzoekers raadsman met aanvullende documenten niet zou hebben ontvangen. In tegendeel, op de laatste e-mail heeft verwerende partij zelfs uitdrukkelijk geantwoord. (stuk 6)

De bestreden beslissing stelt onder meer: "hij/zij legt geen bewijs voor waaruit blijkt dat hij/zij ten laste is van zijn/haar vader/moeder en stiefvader/stiefmoeder in België. " Dit betreft een stijlfomule die niet is aangepast aan verzoekers individuele situatie. Hieruit blijkt des te meer dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Om deze redenen heeft verwerende partij de formele motiveringsplicht geschonden.

(...)

Tot slot heeft verwerende partij ook de zorgvuldigheidsverplichting geschonden.

Verwerende partij stelt dat geen bewijs werd voorgelegd van de voorwaarden van ten laste zijn, voldoende huisvesting en stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, terwijl deze wel degelijk werden voorgelegd. (zie o.a. stuk 3-5)

Hieruit blijkt dat verwerende partij de beslissing allerminst zorgvuldig heeft voorbereid en dat zij de beslissing niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Nochtans schrijft de zorgvuldigheidsverplichting dit voor. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Om al deze redenen is de bestreden beslissing onwettig en moet ze worden vernietigd."

2.2. Er wordt door de verwerende partij geen nota met opmerkingen ingediend, hoewel zij hiertoe werd uitgenodigd per brief van de griffie van de Raad van 26 juni 2018.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt doordat de feitelijke en juridische overwegingen die tot de beslissing hebben geleid er niet in werden opgenomen. Zij stelt niet te kunnen begrijpen waarom de door haar voorgelegde documenten naar aanleiding van haar visumaanvraag niet worden aanvaard. Zij verwijt de verwerende partij een onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing, die niet gestoeld is op een correcte feitenvinding.

De verzoekende partij diende een aanvraag gezinshereniging in op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt."

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)"

Samen met de verzoekende partij stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing inderdaad aangeeft dat het visum lang verblijf in functie van de Belgische vader en stiefmoeder van de verzoekende partij wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende bestaansmiddelen en evenmin dat zij ten laste is van de referentiepersoon. Ook stelt de verwerende partij dat geen bewijs van behoorlijke huisvesting wordt voorgelegd. De verwerende partij laat echter geheel na te verduidelijken waarom en op basis van welke stukken zij tot deze conclusie komt en dus het visum weigert. Zij gaat niet in op de door de verzoekende partij in het kader van de visumaanvraag voorgelegde stavingsstukken, waarvan een kopie terug te vinden is in het administratief dossier.

De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt niet te kunnen begrijpen waarom de voorgelegde stukken niet worden aanvaard als bewijs dat is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Uit de motieven van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of de verwerende partij met de stukken heeft rekening gehouden en de motivering waarom ze niet aanvaard worden is niet afdoende.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. De bestreden beslissing schendt de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 tot weigering van de afgifte van een visum type D wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU